

[Chr. Jensen.]

rimeligt og naturligt, naar henses til det Gode, som Ferien er for den enkelte Medborger.

Der er en Ejendommelighed, som kommer frem i Oppositionspartiernes Udtalelser over for dette Ferielovforslag, og den bestaar deri, at de ikke kan se, at Lovforslaget stiller Arbejdsgiverne ens i Forholdet over for Arbejderne. Oppositionspartierne mener, at man burde bibeholde den nuværende Ordning, hvorved Fagforbundene langsomt arbejder sig frem til en Ferieordning omfattende alle Arbejdere. Men man glemmer, at der mellem Arbejdsgiverne og Arbejderne er ført omfattende Kampe, rejst af Arbejdsgiverne mod de faglærte Arbejdere, der beskæftigedes hos uorganiserede Arbejdsgivere, som ikke ydede den tariffmæssige Løn. Vi maatte af Hensyn til ikke at paaføre Arbejdsgiverne det, de kalder illoyal Konkurrence, indgaa paa en Ordning, hvorefter der ikke maatte træffes Aftale med saadanne Arbejdere.

Dette Lovforslag gaar ud paa i dette Forhold at stille alle Arbejdsgivere ens i Henseende til den Betaling, der skal ydes som Feriegodtgørelse, og naar Lovens Virkninger i 1940 er indtraadt fuldt ud, vil alle Arbejdsgivere blive ens stillede med Hensyn til det her omhandlede Spørgsmaal.

Naar dette Lovforslag gennemføres — hvad jeg ved vil ske —, opnaar vi, at vort Land naar frem til en Stilling, som en Kulturnation kan være bekendt i dette Arbejderspørgsmaal. Vi har i en Aarrække ligget tilbage paa dette Omraade sammenlignet med en Række andre Lande. Jeg betragter derfor Lovforslaget som et virkeligt Kulturfremskridt. Den Ferie, der vil opnaas, naar Lovforslaget gennemføres, vil betyde Liv og Sundhed og Glæde for mange Mennesker, og jeg føler mig overbevist om, at alle rettænkende Borgere vil erkende, at Loven har sin fulde Berettigelse.

Jeg skal med disse Bemærkninger anbefale de af Ministeren stillede og af Flertallet tiltraadte Ændringsforslag og de af Flertallet stillede og af Ministeren tiltraadte Ændringsforslag, medens jeg anbefaler at forkaste Mindretallets Ændringsforslag.

Kjær: I det Udvalg, der har været nedsat angaaende det foreliggende Lovforslag, har man drøftet mangt og meget. Een Ting er der imidlertid, som man ikke har diskuteret, og det er Betimeligheden af, at der saa vidt muligt gives den enkelte Arbejder eller Funktionær Ferie. Derom

har aabenbart alle været enige, men det er vistnok ogsaa saa nogenlunde det eneste, der har kunnet blive hel og fuld Enighed om; thi saa snart Spørgsmaalet om Maaden, paa hvilken Ferieproblemet skulde løses, blev taget op, meldte Uenigheden sig.

Der er to Veje at gaa. Man kan gaa de frivillige Overenskomsters Vej, som man har gjort det hidtil, og man kan gaa Lovgivningens Vej, saadan som det nu foreslaas af Ministeren. Man kan med andre Ord gaa Frivillighedens Vej eller Tvangens. Venstre maatte, som jeg fremhævede ved Sagens første Behandling, rent principielt være Tilhænger af den første og Modstander af den sidste, og det har da gennem Udvalgsarbejdet været os magtpaaliggende at faa bekræftet, at vor Opfattelse af, at man helst burde gaa de frivillige Overenskomsters Vej, var rigtig, og at man ikke ved at handle ud fra den Opfattelse hindrede en sund og rimelig og naturlig Udvikling. Det er mit Indtryk, at vi har faaet dette bekræftet i rigeligt Maal, og at det gennem de Undersøgelser, der er foretaget, er blevet fastslaaet, at et meget stort Antal baade af Arbejdere og Funktionærer har Ferie.

Ifølge de Oplysninger, som er tilgaaet Udvalget fra Statistisk Departement, stillede Forholdet sig saaledes den 1. August 1936, at ca. 66 pCt. af de organiserede Arbejdere og det overvejende Antal af Funktionærerne havde Ferie. Det er, forekommer det mig, et yderst tilfredsstillende Resultat af en Udvikling, der har været særlig stærk gennem de seneste Aar. Jeg lægger Vægt paa, at Udviklingen netop er foregaaet i disse Aar og derved har været sideløbende med den Udvikling, der naturligvis gør den førstnævnte, nemlig den Udvikling, der bestaar i stedse stigende Krav til den enkelte Arbejders Tempo, Arbejdsydelse og Energiudfoldelse.

Man kan over for dette hævde, at der alligevel er mange, navnlig Lønarbejdere, som ikke har Ferie, og det er naturligvis rigtigt. Her maa man imidlertid huske paa, at den Udvikling, som jeg nys omtalte, ingenlunde er afsluttet, endstige standset. Den kunde have fortsat. Oplysende er det i saa Henseende, hvad Arbejdsgiverforeningens Repræsentanter har oplyst over for Udvalget, nemlig dette, at af de 200 000 Arbejdere, der er beskæftiget hos Arbejdsgiverforeningens Medlemmer, har ca. 140 000 i Øjeblikket Ferie, det vil altsaa sige saadan noget som 70 pCt. Var Lovforslaget ikke blevet fremsat, kunde man gennem de Overenskomstforhandlinger, der nu er sluttet, havde faaet Ferie til endnu 22 000,